

HET MES VAN DE SLUIPMOORDENAAR

Sarah J. Maas bij Boekerij:

De *Glazen troon*-serie:

De glazen troon

De donkere troon

Erfgenaam van vuur

Koningin van de schaduw

Rijk van stormen

Toren van de dageraad

Koninkrijk van as

Het mes van de sluipmoordenaar

De *Crescent City*-serie:

Huis van Aarde & Bloed

Sarah J. Maas

Het mes van de sluipmoordenaar

Novelles in de *Glazen troon*-serie

ISBN 978-90-225-9063-8
ISBN 978-94-023-1521-9 (e-book)
NUR 334

Oorspronkelijke titel: *The Assassin's Blade*
Vertaling: Valérie Janssen
Omslagontwerp: Baqup
Zetwerk: Text & Image, Assen
Illustratie verzamelbox: © Charlie Bowater voor Bloomsbury Publishing Inc.

© 2014 Sarah J. Maas
© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Deze vertaling is tot stand gekomen in samenwerking met Bloomsbury Publishing Inc.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Deze is voor het fenomenale wereldwijde team van Bloomsbury: Dank
jullie wel dat jullie mijn dromen laten uitkomen.
En voor mijn slimme, briljante redacteur Margaret: dank je wel dat je
vanaf de eerste bladzijde in Celaena hebt geloofd.*

Inhoud

De sluipmoordenaar en de piratenheer	9
De sluipmoordenaar en de genezer	79
De sluipmoordenaar en de woestijn	115
De sluipmoordenaar en de onderwereld	213
De sluipmoordenaar en het koninkrijk	309

DE SLUIPMOORDENAAR EN DE PIRATENHEER

I

Celaena Sardothien zat in de raadszaal van de Sluipmoordenaarsveste en leunde achterover in haar stoel. 'Het is na vieren in de ochtend,' merkte ze op. Ze verschikte de plooiën van haar karmozijnrode zijden ochtendjas en sloeg haar blote benen onder de houten tafel over elkaar. 'Ik neem aan dat het belangrijk is.'

'Als je niet de halve nacht had zitten lezen, zou je nu niet zo moe zijn,' beet de jonge man die tegenover haar zat haar toe. Ze schonk geen aandacht aan hem en keek onderzoekend naar de vier andere mensen die in de ondergrondse zaal aanwezig waren.

Het waren allemaal mannen, ze waren allemaal veel ouder dan zij en ze weigerden allemaal haar aan te kijken. Er trok een koude rilling over haar rug die niets te maken had met de tochtige ruimte. Celaena pulkte aan haar gemanicuurde nagels en zette een nietszeggend gezicht op. De vijf sluipmoordenaars die aan de lange tafel zaten, onder wie zijzelf, behoorden tot Arobynn Hamels zeven betrouwbaarste gildeleden.

Deze bijeenkomst moest echt belangrijk zijn. Dat had ze al geweten vanaf het moment dat het dienstmeisje op haar deur bonsde en erop aandrong dat Celaena meteen naar beneden zou komen, zelfs zonder zich eerst aan te kleden. Als Arobynn je ontbood, liet je hem niet wachten. Gelukkig was haar slaapkleding net zo fraai als haar garderobe voor overdag en had deze bijna net zo veel gekost. Toch hield ze als zestienjarige in een kamer vol mannen de halslijn van haar gewaad een beetje in de gaten. Haar schoonheid was een wapen dat ze in goede conditie hield, maar kon ook een zwakke plek zijn.

Arobynn Hamel, de koning der Sluipmoordenaars, hing onderuitgezakt op zijn stoel aan het hoofd van de tafel. Zijn kastanjebruine haar glansde in het licht van de glazen kroonluchter. Zijn zilvergrijze ogen staarden recht in die van haar en hij fronste zijn wenkbrauwen. Misschien kwam het wel door het late tijdstip, maar Celaena had dur-

ven zweren dat haar mentor bleker zag dan anders. Haar maag verkrampte.

‘Gregori is gevangengenomen,’ zei Arobynn na een lange stilte. Tja, dat verklaarde waarom één persoon ontbrak. ‘Zijn missie was een valstrik. Hij wordt nu vastgehouden in de koninklijke kerkers.’

Celaena ademde diep uit door haar neus. Was ze hiervoor wakker gemaakt? Ze tikte geërgerd met een in een muiltje gestoken voet op de marmeren vloer. ‘Nou, dan laat je hem toch doden?’ zei ze.

Ze had Gregori nooit gemogen. Toen ze tien was, had hij een dolk naar haar hoofd geworpen omdat ze zijn paard een zak snoep had gevoerd. Uiteraard had ze de dolk opgevangen en teruggegooid, zodat Gregori sinds die tijd met een litteken op zijn wang rondliep.

‘Hem doden? Waarom?’ vroeg Sam, de jonge man die links naast Arobynn zat. Die plek werd meestal ingenomen door Ben, Arobynn’s rechterhand. Celaena wist heel goed hoe Sam Cortland over haar dacht. Dat had ze als kind al geweten, toen Arobynn haar in huis nam en haar tot zijn protegee en opvolger benoemde in plaats van Sam. Het had Sam er echter niet van weerhouden om te proberen haar te ondermijnen zodra hij daar de kans voor kreeg. En nu hij zeventien was, één jaar ouder dan zij, was Sam nog steeds niet vergeten dat hij altijd op de tweede plaats zou komen.

Ze ergerde zich enorm aan de aanblik van Sam op Bens stoel. Ben zou Sam beslist naar de keel vliegen wanneer hij arriveerde. Ze kon Ben natuurlijk ook de moeite besparen en het zelf doen.

Celaena keek naar Arobynn. Waarom had hij Sam eigenlijk niet op zijn kop gegeven toen hij zich Bens plek toe-eigende? Arobynn, die ondanks de grijze plukken in zijn haar nog altijd knap was, staarde onbewogen voor zich uit. Ze had een gruwelijke hekel aan dat ondoordringbare masker van hem, vooral wanneer het haar moeite kostte om haar eigen gezichtsuitdrukking en opvliëgendheid in bedwang te houden.

‘Als Gregori gevangen is genomen,’ merkte Celaena lijsig op, terwijl ze een pluk van haar lange, goudblonde haar naar achteren streek, ‘is het protocol heel eenvoudig: stuur er een leerling-sluiptmoordenaar naartoe en laat deze iets in zijn eten stoppen. Niets pijnlijks, hoor,’ voegde ze er haastig aan toe toen de mannen om haar heen verstijfden. ‘Net genoeg om hem het zwijgen op te leggen voordat hij zijn mond voorbij kan praten.’

Dat laatste was iets wat Gregori zomaar zou kunnen doen als hij inderdaad in de koninklijke kerkers zat. De meeste misdadigers die daar belandden, kwamen er nooit meer uit. Niet levend. En al helemaal niet in een herkenbare gedaante.

De locatie van de Sluipmoordenaarsveste was een goed bewaard geheim en ze was getraind om dit geheim tot haar laatste ademtocht te bewaren. Maar ook als het haar niet lukte, zou waarschijnlijk toch niemand geloven dat een fraai landhuis in een keurige straat in Klooffort onderdak bood aan een aantal van de beste sluipmoordenaars ter wereld. Wat was nou een betere plek om je te verstoppen dan het hart van de hoofdstad?

‘En als hij zijn mond al voorbij heeft gepraat?’ vroeg Sam uitdagend.

‘Als Gregori zijn mond al voorbij heeft gepraat,’ zei ze, ‘dan dood je iedereen die het heeft gehoord.’ Ze schonk Sam het superieure glimlachje dat hem altijd razend maakte en zijn bruine ogen spuwden vuur. Celaena draaide zich om naar Arobynn. ‘Maar je hebt ons niet hierheen laten komen om dat te beslissen. Je hebt het bevel allang gegeven, is het niet zo?’

Arobynn knikte met opeengeperste lippen. Sam slikte zijn bezwaar in en tuurde naar de brandende haard naast de tafel. De vlammen toverden licht en schaduw op zijn smetteloze, knappe gezicht. Iemand had haar eens verteld dat hij met dat gezicht een fortuin had kunnen verdienen als hij in de voetsporen van zijn moeder was getreden. Sams moeder had er voor haar dood echter voor gekozen om hem achter te laten bij de sluipmoordenaars in plaats van bij de courtisanes.

Er viel een stilte. Toen ademde Arobynn diep in. Haar oren vulden zich met bulderend geraas. Er was iets aan de hand.

‘Er is nog iets anders, hè?’ vroeg ze. Ze leunde naar voren. De andere sluipmoordenaars staarden naar de tafel. Wat er ook was gebeurd, zij wisten het al. Waarom had Arobynn het niet eerst aan haar verteld?

Er verscheen een harde blik in Arobynns zilvergrijze ogen. ‘Ben is vermoord.’

Celaena klemde haar handen om de armleuningen van haar stoel. ‘Wat?’ Ben? Ben, de sluipmoordenaar met de eeuwige glimlach die haar net zo vaak had getraind als Arobynn. Ben, die ooit haar verbrijzelde rechterhand had genezen. Ben, het zevende en laatste lid van Arobynns

groepje vertrouwelingen. Hij was net dertig jaar. Celaena ontblootte haar tanden. ‘Wat bedoel je met “vermoord”?’

Arobynn nam haar onderzoekend op en er gleeed een bedroefde uitdrukking over zijn gezicht. Arobynn was vijf jaar ouder dan Ben en was samen met hem opgegroeid. Ze hadden samen getraind. Ben had ervoor gezorgd dat zijn vriend de onbetwiste koning der Sluipmoordenaars was geworden en had nooit getwijfeld aan zijn positie als Arobynns rechterhand. Haar keel werd dichtgeknepen.

‘Het was eigenlijk Gregori’s opdracht,’ zei Arobynn zacht. ‘Ik weet niet waarom Ben erbij was. En ook niet wie hen heeft verraden. Ze hebben zijn lichaam vlak bij de kasteelpoort gevonden.’

‘Heb je het hierheen laten brengen?’ vroeg ze indringend. Ze wilde het zien. Ze moest hem nog één keer zien, ze moest weten hoe hij om het leven was gekomen en hoeveel wonden ervoor nodig waren geweest om hem te doden.

‘Nee,’ zei Arobynn.

‘Waarom niet, verdomme?’ Ze balde haar handen tot vuisten en ontspande ze weer.

‘Omdat het er wemelde van de bewakers en soldaten!’ riep Sam onbeheerst.

Ze draaide haar hoofd met een ruk naar hem om.

‘Hoe dacht je anders dat we het te weten zijn gekomen?’

Had Arobynn Sam eropuit gestuurd om uit te zoeken waarom Ben en Gregori werden vermist?

‘Als we zijn lichaam hadden meegenomen,’ vervolgde Sam, die weigerde zich te laten intimideren door haar woedende blik, ‘had dit hen regelrecht naar de veste geleid.’

‘Jullie zijn sluipmoordenaars,’ snauwde ze tegen hem. ‘Jullie horen juist in staat te zijn om een lichaam terug te halen zonder gezien te worden.’

‘Als je erbij was geweest, zou je precies hetzelfde hebben gedaan.’

Celaena schoof haar stoel zo hard achteruit dat hij omviel. ‘Als ik erbij was geweest, zou ik iedereen daar hebben vermoord om Bens lichaam terug te krijgen!’ Ze sloeg zo hard met haar handen op de tafel dat de glazen rinkelden.

Sam schoot overeind, met een hand op het gevest van zijn zwaard. ‘Je zou jezelf eens moeten horen. Dat loopt ons te commanderen alsof jij de leiding hebt over het gilde. Maar zover is het nog niet, Celaena.’

Hij schudde zijn hoofd. 'Nog lang niet.'

'Zo is het wel genoeg,' snauwde Arobynn, die nu ook opstond van zijn stoel.

Celaena en Sam verroerden zich niet. Niemand van de andere sluipmoordenaars zei iets, maar ze tastten wel allemaal naar hun verschillende wapens. Ze had met eigen ogen gezien hoe vechtpartijen in de veste verliepen; de wapens waren niet alleen bedoeld om te voorkomen dat Sam en zij elkaar ernstig verwonden, maar ook voor de veiligheid van de dragers zelf.

'Zo is het wel genoeg, zei ik.'

Als Sam ook maar één stap in haar richting zette of zijn zwaard een centimeter uit de schede trok, zou de in haar ochtendjas verborgen dolk zijn weg naar Sams hals weten te vinden.

Arobynn was de eerste die in beweging kwam. Hij greep met één hand Sams kin beet en dwong de jonge man hem aan te kijken. 'Je beheerst je, want anders zorg ik er wel voor dat je dat doet,' prevelde hij. 'Het is bijzonder dom om vanavond ruzie met haar te maken.'

Celaena slikte haar reactie in. Ze kon Sam vanavond wel aan, eigenlijk kon ze hem elke avond wel aan. Als het aankwam op een gevecht, zou zij winnen; ze versloeg Sam altijd.

Sam haalde zijn hand echter van zijn zwaard. Arobynn liet na een korte stilte Sams gezicht los. Sam beende met zijn ogen op de vloer gericht naar de andere kant van de raadszaal. Daar leunde hij met over elkaar geslagen armen tegen de stenen muur. Ze kon hem nog steeds raken met haar dolk; één vlugge polsbeweging en het bloed zou uit zijn hals spuiten.

'Celaena,' zei Arobynn met een stem die door de stille ruimte galmde.

Er was die avond genoeg bloed gevloeid; nóg een dode sluipmoordenaar konden ze niet gebruiken.

Ben. Ben was dood en verdwenen. Ze zou hem nooit meer tegenkomen in de zalen van de veste. Hij zou nooit meer met zijn koele, ervaren handen haar gebroken botten zetten; hij zou haar nooit meer aan het lachen maken met een grap of een schunnige anekdote.

'Celaena,' zei Arobynn nog een keer waarschuwend.

'Ik ben al weg,' snauwde Celaena. Ze schudde haar hoofd en streek met een hand door haar haren. Toen liep ze naar de deur, maar op de drempel bleef ze even staan.

‘Voor alle duidelijkheid,’ zei ze in het algemeen, ook al staarde ze naar Sam. ‘Ik ga dus Bens lichaam ophalen.’

Er trilde een spiertje in Sams kaak, maar hij keek haar wijselijk niet aan.

‘Maar verwacht maar niet dat ik jullie dezelfde gunst zal bewijzen wanneer jullie tijd is gekomen.’

Na die woorden draaide ze zich met een ruk om en klom ze de wenteltrap op naar het woongedeelte van het landhuis boven hen. Niemand hield haar tegen toen ze een kwartier later door de hoofdpoot naar buiten glipte en door de stille stadsstraten wegsloop.

Twee maanden, drie dagen en ongeveer acht uur later gaf de klok op de schoorsteenmantel het middaguur aan. Kapitein Rolfe, de piratenheer, was te laat. Nu kon weliswaar hetzelfde worden gezegd van Celaena en Sam, maar Rolfe had geen excuus, zeker niet nu ze al twee uur achterliepen op schema. En al helemaal niet nu ze in zijn kantoor hadden afgesproken.

Het was trouwens niet háár schuld dat ze aan de late kant waren. Ze had geen controle over de wind en de schichtige zeelui hadden er rustig de tijd voor genomen om tussen de Dode Eilanden door te varen. Ze wilde er liever niet aan denken hoeveel goud Arobynn moest hebben uitgegeven om de bemanning om te kopen om het hart van het piratengebied in te varen. Ze hadden wat vervoer betreft echter geen andere keus gehad, want Schedelbaai bevond zich nu eenmaal op een eiland.

Celaena, die helemaal schuilging onder een veel te warme zwarte cape, tuniek en ebbenhouten masker, stond op van de stoel voor het bureau van de piratenheer. Waar haalde hij het lef vandaan om haar te laten wachten? Hij wist donders goed waarom ze daar waren.

Er waren drie sluipmoordenaars dood aangetroffen, vermoord door piraten, en Arobynn had haar gestuurd als zijn persoonlijke wapen om schadeloosstelling te eisen, bij voorkeur in de vorm van goud, voor de kosten waarmee het Sluipmoordenaarsgilde door hun verlies zou worden opgezadeld.

‘Voor elke minuut die hij ons laat wachten,’ zei Celaena tegen Sam, haar stem gedempt door het masker, ‘voeg ik tien extra goudstukken toe aan het bedrag dat hij ons schuldig is.’

Sam, die geen masker voor zijn knappe gezicht droeg, sloeg met een kwaad gezicht zijn armen over elkaar. ‘Daar komt niets van in. Arobynns brief is verzegeld en blijft dat ook.’

Ze waren geen van beiden blij geweest toen Arobynn aankondigde

dat Sam met Celaena zou meegaan naar de Dode Eilanden. Helemaal nu Bens lichaam, dat Celaena inderdaad had teruggehaald, amper twee maanden onder de grond lag. Het verdriet om zijn verlies was niet bepaald afgenomen.

Haar mentor had Sam een begeleider genoemd, maar Celaena wist heel goed wat zijn aanwezigheid inhield: waakhond. Niet dat ze van plan was om rottigheid uit te halen nu ze op het punt stond om de piratenheer van Erilea te ontmoeten. Het was een unieke kans, ook al hadden het kleine, bergachtige eiland en het armoedige havenstadje tot dusver weinig indruk gemaakt.

Ze had een landhuis als de Sluipmoordenaarsveste verwacht of op zijn minst een oude burcht, maar de piratenheer gebruikte de hele bovenverdieping van een nogal louche uitziende taveerne. Het plafond was laag, de vloer kraakte en de bedompte kamer zorgde er samen met de gebruikelijke gloeiend hete temperatuur van de zuidelijke eilanden voor dat Celaena onder haar kleding droop van het zweet. Ze had het oncomfortabele gevoel er echter graag voor over, want toen ze door Schedelbaai liepen, had iedereen haar nagestaard: de wapperende zwarte cape, de fraaie kleding en het masker hadden haar omgetoverd tot een duistere schim. Een beetje intimidatie kon nooit kwaad.

Celaena slenterde naar het houten bureau en pakte met haar in zwarte handschoenen gestoken handen een vel papier op om te lezen wat erop stond. Een weerlogboek. Wat verschrikkelijk saai.

‘Wat doe je?’

Celaena pakte een ander document op. ‘Als Zijne Piraatheid het niet nodig vindt om de boel een beetje voor ons op te ruimen, zie ik niet in waarom ik niet even mag rondsnuffelen.’

‘Hij kan hier elk moment zijn,’ siste Sam.

Ze pakte een opengevouwen plattegrond op en bekeek de stippen en tekens langs de kustlijn van hun continent. Onder de plattegrond glansde een klein, rond voorwerp, dat ze in haar zak liet glijden voordat Sam het zag.

‘Ach, hou toch je kop,’ zei ze, terwijl ze een luikje in de muur naast het bureau opentrok. ‘De vloer kraakt zo hard dat we hem al op een kilometer afstand horen aankomen.’ Het kastje achter het luik zat volgepropt met rollen papier, schrijfveren, een verdwaalde munt en heel oude, heel duur ogende brandewijn. Ze haalde de fles tevoorschijn en liet de amberkleurige vloeistof ronddraaien in het zonlicht dat door

het kleine, ronde raampje naar binnen gleed. ‘Wil je wat drinken?’

‘Nee,’ snauwde Sam, die half achterstevoren op zijn stoel zat om de deur in de gaten te houden. ‘Zet die fles terug. Nu meteen.’

Ze keek hem met een schuin hoofd aan, liet de brandewijn nog iets langer in de kristallen fles rondzwieren en zette deze toen neer. Sam slaakte een diepe zucht. Celaena grijnsde onder haar masker.

‘Als dit zijn kantoor is, kan hij nooit een goede piratenheer zijn,’ merkte ze op. Sam slaakte een onderdrukte kreet van ontzetting toen Celaena zich op de enorme leunstoel achter het bureau liet vallen, de grootboeken van de piraat openklapte en zijn papieren bekeek. Zijn handschrift was kriebelig en bijna onleesbaar, en zijn handtekening bestond uit een paar lussen en spitse pieken.

Ze wist eigenlijk niet goed waar ze naar op zoek was. Bij de aanblik van een paars, geparfumeerd briefje dat was ondertekend door ene Jacqueline trok ze haar wenkbrauwen op. Ze leunde achterover in de stoel, legde haar voeten op het bureau en begon te lezen.

‘Verdomme, Celaena!’

Ze fronste haar wenkbrauwen, maar bedacht toen dat hij dat natuurlijk niet kon zien. Het masker en de kleding waren een noodzakelijke voorzorgsmaatregel, waardoor het veel gemakkelijker was om haar identiteit af te schermen. Arobynns sluipmoordenaars hadden allemaal moeten zweren geheim te zullen houden wie ze werkelijk was, onder dreiging van ellenlange martelingen en uiteindelijk de dood.

Celaena zuchtte spottend, ook al werd het door haar adem nóg warmer onder het afschuwelijke masker. Het enige wat de buitenwereld wist over Celaena Sardothien, Adarlans Sluipmoordenaar, was dat ze een vrouw was. En dat wilde ze graag zo houden. Hoe kon ze anders door de brede lanen van Klooffort wandelen of vermomd als buitenlandse edelvrouw chique feesten infiltreren? En hoewel ze Rolfe graag de kans had geboden om haar fraaie gezicht te bewonderen, moest ze toegeven dat ze door haar vermomming iets imposants kreeg, met name omdat het masker haar stem vervormde tot een hees gegrom.

‘Kom op je eigen stoel zitten.’ Sam tastte naar een zwaard dat er niet was. De bewakers bij de ingang van de herberg hadden al hun wapens in beslag genomen. Uiteraard had niemand van hen in de gaten gehad dat Sam en Celaena zelf een wapen vormden. Ze konden Rolfe gemakkelijk met hun blote handen vermoorden.

‘Wat wou je eraan doen: met me op de vuist soms?’ Ze gooide de

liefdesbrief op het bureau. ‘Op een of andere manier denk ik niet dat het een goede indruk zou maken op onze nieuwe kennissen.’ Ze vouwde haar handen achter haar hoofd en staaarde naar de blauwgroene zee die zichtbaar was tussen de vervallen gebouwen van Schedelbaai.

Sam kwam half overeind van zijn stoel. ‘Kom nou gewoon op je eigen stoel zitten.’

‘Ik heb net tien dagen op zee doorgebracht. Waarom zou ik op die ongemakkelijke stoel gaan zitten als deze veel beter aan mijn wensen voldoet?’

Sam gromde iets onverstaanbaars. Voordat hij iets kon zeggen, ging de deur open.

Sam verstijfde, maar Celaena boog haar hoofd licht bij wijze van begroeting toen kapitein Rolfe, de piratenheer, zijn kantoor in kwam.

‘Ik ben blij om te zien dat jullie het je gemakkelijk hebben gemaakt.’ De lange, donkerharige man deed de deur achter zich dicht. Een gewaagde zet, als je in aanmerking nam wie er in zijn kantoor zaten te wachten.

Celaena bleef zitten waar ze zat. Hij was bepaald niet wat ze had verwacht. Het kwam niet vaak voor dat ze zich liet verrassen, maar... ze had zich hem iets smeriger voorgesteld en veel flamboyanter. Afgaand op de verhalen die ze over Rolfes wilde avonturen had gehoord, vond ze het moeilijk te geloven dat deze man, die slank maar niet pezig was, goedgekleed, maar niet overdreven, en waarschijnlijk ergens achter in de twintig, een legendarische piraat was. Misschien hield hij zijn ware identiteit ook wel verborgen voor zijn vijanden.

Sam stond op en boog kort zijn hoofd. ‘Sam Cortland,’ zei hij bij wijze van begroeting.

Rolfe stak een hand uit en Celaena staaarde naar de getatoeëerde handpalm en vingers die zich om Sams hand sloten. De plattegrond. Dat was de mythische plattegrond die hij in ruil voor zijn ziel op zijn handen had laten aanbrengeen. De plattegrond van alle oceanen op de wereld, de plattegrond die veranderde en stormen, vijanden... en schatten toonde.

‘Jij hoeft natuurlijk geen introductie.’ Rolfe keek naar haar.

‘Nee.’ Celaena leunde nog verder achterover in zijn bureaustoel. ‘Dat lijkt mij ook niet.’

Rolfe grinnikte en er verscheen een scheeflachje op zijn zongebruinde gezicht. Hij liep naar het luikje, zodat ze de kans kreeg hem iets

aandachtiger te bekijken. Brede schouders, een hooggeheven hoofd en een nonchalante sierlijkheid in zijn bewegingen die voortvloeide uit de wetenschap dat hij hier alle macht in handen had. Hij had evenmin een zwaard om. Weer een gewaagde zet. En ook een verstandige, want ze konden zijn wapens gemakkelijk tegen hem gebruiken. ‘Brandewijn?’ vroeg hij.

‘Nee, bedankt,’ antwoordde Sam. Celaena voelde dat Sam indringend naar haar staarde, alsof hij haar met zijn wilskracht wilde dwingen om haar voeten van Rolfes bureau te halen.

‘Met dat masker op kun je natuurlijk ook helemaal niet drinken,’ merkte Rolfe peinzend op. Hij schonk een glas brandewijn voor zichzelf in en nam een flinke slok. ‘Je zult het wel warm hebben onder al die kleren.’

Celaena liet haar voeten op de vloer zakken, streek met haar handen langs de rand van zijn bureau en strekte toen haar armen. ‘Ik ben eraan gewend.’

Rolfe nam weer een slok en tuurde haar even over de rand van zijn glas aan. Zijn ogen hadden een opvallende zeegroene kleur, net zo helder als de watervlakte die slechts een paar straten verderop begon. Toen liet hij het glas zakken en liep hij naar het uiteinde van het bureau. ‘Ik weet niet wat jullie in het noorden gewend zijn, maar hier in het zuiden willen we graag weten met wie we praten.’

Ze keek hem met een schuin hoofd aan. ‘Zoals je net zelf al zei, behoeft ik geen introductie. En het voorrecht om mijn fraaie gezicht te mogen zien is helaas voorbehouden aan maar heel weinig mannen.’

Rolfes getatoeëerde vingers verstrakten om het glas. ‘Ga van mijn stoel af.’

Sam verstijfde aan de andere kant van het bureau. Celaena liet haar blik nog een keer over de spullen op Rolfes bureau glijden. Ze klakte met haar tong en schudde haar hoofd. ‘Je moet echt eens wat orde aanbrengen in deze rommel.’

Ze voelde dat de piraat haar bij haar schouder wilde vastgrijpen en stond al op voordat zijn vingers in de buurt kwamen van de zwarte wol van haar cape. Hij was ruim een hoofd groter dan zij. ‘Dat zou ik maar niet doen als ik jou was,’ zei ze zangerig.

Rolfes ogen glommen uitdagend. ‘Je bevindt je in mijn stad en op mijn eiland.’ Ze stonden op hooguit een handbreedte van elkaar. ‘Je bent niet in de positie om mij iets op te dragen.’

Sam schraapte zijn keel, maar Celaena tuurde omhoog naar Rolfes gezicht. Zijn ogen starden onderzoekend in de duisternis onder de capuchon van haar cape, naar het gladde, zwarte masker en de schaduwen die haar gelaatstrekken aan het oog onttrokken. ‘Celaena,’ zei Sam waarschuwend. Hij schraapte opnieuw zijn keel.

‘Vooruit dan maar.’ Ze slaakte een luide zucht en wandelde om Rolfe heen alsof hij niet meer was dan een meubelstuk dat in de weg stond. Ze liet zich op de stoel naast Sam zakken en hij wierp haar een blik toe die zo vurig gloeide dat hij de hele IJswostenij kon laten smelten.

Ze voelde dat Rolfe alles wat ze deden aandachtig gadesloeg. Hij zei echter niets, maar streek de revers van zijn nachtblauwe tuniek glad en ging zitten. Er viel een stilte die slechts werd onderbroken door het gekrijs van de zeemeeuwen die boven de stad zweefden en het geschreeuw van piraten die in de vieze straten naar elkaar riepen.

‘Vertel.’ Rolfe leunde met zijn onderarmen op het bureau.

Sam keek naar haar. Zij was aan zet.

‘Je weet best waarom we hier zijn,’ zei Celaena. ‘Maar misschien is al die brandewijn je naar het hoofd gestegen. Moet ik je geheugen even oprispen?’

Rolfe gebaarde met zijn met groene, blauwe en zwarte inkt bedekte hand dat ze kon verdergaan, alsof hij een koning was die op zijn troon de klachten van het gepeupel aanhoorde. *Klootzak*.

‘Drie sluipmoordenaars van ons gilde zijn dood aangetroffen in Bellhaven. De enige die het heeft overleefd, heeft ons verteld dat ze door piraten zijn aangevallen.’ Ze vlijde een arm over de rugleuning van haar stoel. ‘Jouw piraten.’

‘Hoe wist die overlevende dat het mijn piraten waren?’

Ze haalde haar schouders op. ‘Misschien hebben hun tatoeages hen verraden.’ Rolfes mannen hadden allemaal een tatoeage van een veelkleurige hand op hun pols.

Rolfe trok een bureaula open, haalde er een vel papier uit en las wat erop stond. Hij zei: ‘Zodra ik het gerucht opving dat Arobynn Hamel mij als schuldige zou kunnen aanwijzen, heb ik de havenmeester in Bellhaven gevraagd om me deze gegevens uit het havenlogboek te laten brengen. Blijkbaar heeft het voorval om drie uur’s ochtends in de haven plaatsgevonden.’

Ditmaal was Sam degene die antwoord gaf. ‘Dat klopt.’

Rolfe legde het vel papier neer en hief zijn ogen op naar het plafond.

‘Als het drie uur in de ochtend was en het in de haven is gebeurd, waar geen straatlampen staan, zoals jullie ongetwijfeld weten’ – dat wist ze dus niet – ‘hoe kon jullie sluipmoordenaar dan hun tatoeages zien?’

Celaena staarde hem kwaad aan van onder haar masker. ‘Omdat het drie weken geleden is gebeurd, tijdens vollemaan.’

‘Aha. Maar de lente is nog maar net begonnen. Zelfs in Bellhaven is het ’s nachts nog koud. Tenzij mijn mannen geen jas droegen, is het onmogelijk dat –’

‘Genoeg,’ snauwde Celaena. ‘Ik neem aan dat er op dat briefje wel tien slappe uitvluchten staan.’ Ze griste de tas van de vloer en haalde er twee verzegelde documenten uit. ‘Deze zijn voor jou.’ Ze smeed ze op het bureau. ‘Van onze meester.’

Er kroop een lachje om Rolfes mond, maar hij trok de documenten naar zich toe en bekeek het zegel. Hij hield het op in het zonlicht. ‘Het verbaast me dat er niet mee is geknoeid.’ Zijn ogen glommen pesterig. Celaena kon de zelfvoldaanheid die van Sam afstraalde bijna voelen.

Met twee behendige polsbewegingen sneed Rolfe de enveloppen open met een briefopener die ze op een of andere manier niet had gezien. Hoe kon ze die over het hoofd hebben gezien? Een slordige beginnersfout.

De minutenlange stilte die volgde terwijl Rolfe de brieven las, werd slechts zo nu en dan onderbroken door het getrommel van zijn vingers op het houten bureau. De hitte was verstikkend en het zweet gutste langs haar rug omlaag. Het was de bedoeling dat ze hier drie dagen zouden blijven, lang genoeg om Rolfe de kans te geven het geld bij elkaar te krijgen dat hij hun schuldig was. Afgaand op de steeds diepere frons op Rolfes gezicht moest het om een flink bedrag gaan.

Toen Rolfe klaar was met lezen, ademde hij langzaam uit. Hij legde de vellen papier netjes op elkaar.

‘Jullie meester is een keiharde onderhandelaar,’ zei Rolfe, terwijl hij van Celaena naar Sam keek. ‘Maar zijn eisen zijn niet onredelijk. Misschien hadden jullie de brief eerst moeten lezen voordat jullie mijn mannen en mij allerlei beschuldigingen voor de voeten wierpen. Er komt geen vergelding voor die dode sluipmoordenaars. Hun dood is niet mijn schuld en dat geeft jullie meester zelf ook toe. Kennelijk bezit hij dus enig gezond verstand.’ Celaena onderdrukte de aanvechting om naar voren te leunen. Als Arobynn geen schadeloosstelling eiste voor de dood van de sluipmoordenaars, wat deden ze hier dan in vredes-

naam? Haar gezicht gloeide. Ze had zichzelf enorm voor schut gezet. Als Sam ook maar even glimlachte...

Rolfe trommelde weer met zijn getatoeëerde vingers op het bureaublad en streek met een hand door zijn schouderlange, donkere haar. 'Wat betreft de handelsovereenkomst die hij voorstelt... Ik zal mijn accountant de benodigde tarieven laten berekenen, maar jullie zullen Arobynn duidelijk moeten maken dat hij op zijn vroegst pas bij de tweede levering winst kan verwachten. Mogelijk zelfs pas bij de derde. Als hij daar problemen mee heeft, komt hij maar hiernaartoe om me dat zelf te vertellen.'

Voor de verandering was Celaena nu eens blij met het masker. Het klonk alsof ze op pad waren gestuurd voor een of andere zakelijke investering. Sam knikte naar Rolfe, alsof hij precies wist waar de piratenheer het over had. 'En wanneer kan Arobynn de eerste lading verwachten?' vroeg hij.

Rolfe legde Arobynn's brieven in een bureaulade en deed deze op slot. 'De slaven komen hier over twee dagen aan, op tijd voor jullie geplande vertrek de dag daarna. Ik ben zelfs bereid om jullie mijn schip te lenen, dan kunnen die angsthazen onder jullie bemanning vanavond al terugkeren naar Klooffort, als ze dat willen.'

Celaena staaarde hem aan. Had Arobynn hen hiernaartoe gestuurd voor... slaven? Hoe kon hij zich zo verlagen? Walgelijk. En hoe durfde hij haar wijs te maken dat ze om een heel andere reden naar Schedelbaai ging, terwijl hij haar in werkelijkheid hiérvoor had gestuurd... Ze voelde dat haar neusgaten zich opensperden van verontwaardiging. Sam was kennelijk al die tijd al op de hoogte geweest van deze deal, maar was op een of andere manier vergeten haar de ware reden van hun bezoek te vertellen, ook al hadden ze tien dagen samen op zee gezeten. Zodra ze alleen met hem was, zou ze ervoor zorgen dat hij daar spijt van kreeg. Maar nu... nu mocht ze Rolfe niet laten merken dat ze van niets wist.

'Zorg dat je het niet verkloot,' zei Celaena waarschuwend tegen de piratenheer. 'Als er iets misgaat, zal Arobynn daar niet blij mee zijn.'

Rolfe grinnikte. 'Ik beloof je op mijn erewoord dat alles volgens plan zal verlopen. Ik ben niet voor niets piratenheer, hoor.'

Ze leunde naar voren en zorgde ervoor dat haar stem vlak klonk, als die van een zakenpartner die zich zorgen maakte om haar investering. 'Hoelang ben je al actief in de slavenhandel?' Het kon nooit lang zijn.